

Mihai Dogaru, Constantin Coarescu, Magda Popovici și Ion Ciprian în spectacolul „Timp și adevăr“ de Eugenia Busuiocanu, pe scena Teatrului Mic. Regia: Ion Cojar. Decorul: Ștefan Hablinski

acordat eroilor lor de Constantin Codrescu și Ion Marinescu. Primul, pe traiectoria descendentă, de la gravitate și siguranță de sine, la demută și lașitate, mascate printr-un calm aristocratic. Cel de al doilea, hotărît, impunător în consecvența cu care își susține principiile, a creat un personaj care degajă o reală simpatie. Un rol de pasaj a fost caricaturizat de Ion Ciprian.

Partitura feminină a avut roluri ingrate. Tatiana Iekel a împlinit însă convingător atitudinea fermă a omului călit de experiențe dureroase. Iar Magda Popovici, după o neglijabilă trecere prin scenă în rolul Magdei Dumitriu, preluând rolul fiicei acesteia, Rodica, a știut să devină seducătoare, în redarea unei crize de conștiință, caracteristică adolescenței.

Lăudabilă străduința regizorului Ion Cojar de a spori semnificația textului, inclusiv prin introducerea pe scenă a unor reprezentanți impersonali ai „opinie publice“. Decorul lui Ștefan Hablinski — bine compartimentat, pentru o desfășurare nestingherită a „timpului“ scenic, a fost cam încărcat în raport cu liniaritatea textului și cu spațiul de joc. Semnătura Gabrielei Nazarie, ca desenatoare a costumelor, nu se justifică prin vreo deosebită relevanță. Am lăudat luminile și, privindu-l pe Mihai Dogaru în secvențele cu Mihai Rotaru — tânăr absolvent, am felicitat-o și pe peruchiera Elisabeta Popa-Mijea.

Dumitru Negreanu

substanțială de la concret la abstract, ceea ce devine un handicap serios în înțelegerea lui; de la abordarea realistă la expozițiunea neutră, de la construirea unor personaje în poziții de caractere și vârste, la trecerea prin scenă a unor actori mereu egali cu ei înșiși și voit nediferențiați prin însemnele exterioare (altminteri pline de semnificații în desemnarea personajului) adică *costumul*, reprezentarea piteșteană alegând această modalitate „modernă“, în realitate parodică, a anulat însăși intenția și la urma urmelor valoarea demonstrației. Mobilul spectacolului de a realiza o montare-dezbatere, proces sobru al conștiințelor, marcat ca atare în actul I, (personajele implicate, la vedere își așteaptă rîndul să intre în acțiune) se pierde pe parcurs, și austeritatea inițială (în fapt monotonie) se transformă spre final în tonuri stridente de farsă.

Astfel, din numeroasa distribuție, costumată identic pe cele două variante — masculin și feminin — la moda timpului de azi la bărbați, și la cel de ieri la femei, (de ce?) și care parcurge în cele trei acte, douăzeci de ani de existență și numeroase avatururi psihice și fizice, s-au vădit totuși calitățile actoricești reale ale echipei de tineret piteștene, dar repetăm insuficient și parcă voit nevalorificate. Notăm doar, că Traian Pîrlog, Mihai Dobre, Adina Rațiu, Dora Cherteș, Vistrian Roman, Ion Foța, Dem. Niculescu ar fi putut dovedi în alte condiții de îndrumare a jocului, variatele lor disponibilități interpretative.

M. I.

În concepția regizorală a lui Constantin Dimișchiotu, (în care se integrează în egală măsură scenografia agitativ-publicitară a lui Emil Moise) textul suferă o translație